

ikke hele Ungelen fredes, vil sandsynligvis hele denne Fredningsbestemmelse for Urhønen være temmelig lidet betydende. En anden Bestemmelse, som staar i § 12, at „Urhønen kan indføres, forsendes, salghedes og kjøbes i Tiden fra den 15de August til den 24de December, og saavel Urhønen som Urhanen endvidere indtil den 6te April, naar det ved et tydeligt Mærke godtgjøres, at de hidvære fra Udlandet,“ vil jeg tillade mig den Bemærkning om, at det forekommer mig, at en saadan Mærketilfjendegivelse maa være lige saa nødvendig for Urhønen som for Urhanen i Tiden fra 15de August til Jul; thi naar der ikke kræves Mærke for, at Urhønen er indført, kan den maaſte tænkes fældet her i Landet, og da den altsaa maa forhandles og forsendes osv., vil der være en vistnok temmelig let Veie, i det Mindste i visse Tilfælde, til at smutte udenom Bestemmelsen. Endelig skal jeg med Henhyn til § 6 tillade mig et Spørgsmaal. I § 6 staar der: „Jagen maa bruge Wynder eller Hunde af Wynderacen til Jagt, med mindre Jagten kan udøves paa et Jagtdistrikt af mindst 200 Ddr. Hartkorn.“ Skal derved forstaaes, at den, som har Lov til at bruge Wynder eller den Slags Hunde til Jagt, skal være Eier eller Bruger af de 200 Ddr. Hartkorn, eller kan det forstaaes saaledes, at den, som mulig leier sig et Jagtdistrikt af denne Udstrækning, ogsaa maa bruge den Slags Hunde? Jeg drager denne Sag frem til nærmere Klaring, idet jeg veed fra adskillige Egne i Landet, at Ræven navnlig i de senere Aar er tittagen i en temmelig stor, for ikke at sige temmelig bekværlig Grad, og det Eneste, hvorved Ræven kan fanges eller i det Mindste redses en Del, er Brugen af Hunde, og naar Brugen af slige Hunde, der som omtalt ere de eneste, der baade kunne løbe Ræven op og ogsaa gjøre det af med ham, er absolut forbudt undtagen paa saadanne store Jagtdistrikter, er det næsten umuligt at komme dette Dyr til Rids. Jeg har ikke Noget imod at forbyde at jage Harer ved Hjælp af Hunde, men derimod vilde jeg meget gjerne, at man kunde faae en passende Bestemmelse ind i Loven, hvorved det ikke næsten bliver umuliggjort at jage dette i saa mange Tilfælde skadelige Dyr, Ræven, ved Hjælp af Hunde. Kan en saadan Bestemmelse komme ind, eller kan i hvert Tilfælde § 6 forstaaes saaledes, at selv en Veier af et Jagtdistrikt af den omtalte Størrelse maa være berettiget til at holde Hunde, der kunne magte Ræven, kan jeg være tilfreds, men skulde det ikke være Meningen, saae jeg gjerne, at Paragrafen blev ændret i den Retning.

C. A. S. Hansen: Efter de mange Udtalelser, der ere faldne, er der ikke synderlig mange Punkter at berøre yderligere. Jeg vil derfor blot indskrænke mig til at udtale min Sympathi for Lovforslaget, og jeg ønsker meget, at det kunde blive færdigt, saaledes at vi virkelig fik en Lov ud af det. Jeg synes overordentlig godt om den langt overveiede Del af de Bestemmelser, der findes i Forslaget; kun er der en, som jeg har særdeles meget imod, og det er Forslaget om at lægge Harejagten hen til 12te September; saa vilde jeg meget hellere, at man lagde Hønsjagten hen til 1ste Oktober, naar Et af Lo skal være. Den nuværende Lov har fredet om Harerne i 6 Aar, og Harejagten er aftaget meget betydelig i mange Egne; vi have Sogne hos os, hvor man har forstikkret mig, at der var flere Sægere end Harer. Hvis nu Jagtens Begyndelse lægges hen til 12te September, ville Harerne meget snart være udryddede paa saadanne Steder. Jeg har nogen Frygt for, at denne Lov ikke skal blive færdig; dette saae jeg helst, at den blev, men skulde det ikke blive til Noget, haaber jeg, at man fornøyer den Lov, som nu eksisterer, fordi den har viist sig at gjøre megen Gavn.

Oxenbøll: Det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Raben) kom ind paa et Spørgsmaal, som han sørgelig hurtig lagde ned igjen, men som efter min Mening er Hovedsagen, naar man vil tale om Bevaringen af Vildtet; det var nemlig Spørgsmaalet om Retten til at udøve Jagt. Det sidste ærede Medlem, der talte, sagde, at nu kunne vi snart faae ligesaa mange Sægere som Harer, og om jeg just ikke vil gjøre de Ord til mine, vil jeg dog sige, at det, som efter min Mening er og altid vil blive Hovedsagen i Spørgsmaalet om Fredning af Jagten, er at indskrænke Retten til at jage. Det ærede Medlem for 10de Kreds anførte som Exempel, hvorledes det er i Preussen, og jeg kan ikke se rettere, end at den eneste Maade, hvorpaa et saadant Niemed kan fremmes, er at indskrænke Tilladelse til at udøve Jagt. Det ærede Medlem sagde, at efter vore Frihedsbegreber var der ikke Tale om, at det kunde gennemføres, og det var egentlig i Anledning af den Yttring, at jeg tog Ordet. Saaledes som man har det i andre Lande, maa Enhver, der vil gaa paa Jagt — bortset fra, at han maa have et Distrikt at jage paa — have det saakaldte Jagttegn, det vil sige, erlægge en vis Betaling aarlig for at udøve Jagten. Naar vi nu sige, at et saadant Jagttegn skulde koste 10 a 20 Kr., vilde derved Sægerens Antal indskrænkes